

трѣба да кажемъ че никой не желаяше излѣзваніе-то му за да ся не разстрои училище-то, тѣ все не вѣрвахъ че ще ги остави; и когато вече той ся приготвяше да трѣгне почти цѣль градъ ся събра въ дворъ-тѣ на училище-то да го моли да ги не оставя, и мнозина отъ по първы-тѣ хора качихъ ся на коніе-тѣ си да го испроводятъ ужъ а съ намѣреніе да го придумватъ пакъ и дано го развържатъ да ся отбие на Новж-тѣ-махлж, родинж-тѣ си и да остане пакъ, но твърдъ въ намѣреніе-то си Бурмовъ не послуша никого и заминаж за Цариградъ. (39)

Незнаймы истинны-тѣ причини кои-то побудихъ Г. Бурмова да напусне Габрово, когато, можемъ да кажемъ че, той тържествуваше надъ противници-тѣ си, и не е тука да издирамы дали е по добро за народа и за самага него дѣто отиде въ Цариградъ; но не можемъ да не забѣлѣжимъ че за Габровско-то училище негово-то напущаніе бѣше твърдѣ ухрабно и възима послѣдници твърдѣ печалны. Защото не само дѣца-та загубихъ но и Габровска-та община зе едно черно име поради което училище-то много изгуби; а най главно-то че започенжтый-тѣ отъ него подвигъ за общо-то добро много послужи на другы, които за частенъ интересъ приструвахъ ся че вървятъ въ неговъ-тѣ пѣтъ, и подъ мантиж-тѣ на неговж-тѣ общественж дѣятелнѣсть подмѣкнжжхъ ся другы ниски души, които работяхъ за каприци-тѣ си а не за общъ ползж, и на които изобличеніе-то бѣше толкози мѣчно колкото напущаніе-то на Г. Бурмова оставаше и остава необяснено. Тѣ ся браняхъ съ негово-то напущаніе и всякой като имаше него прѣдъ очи лесно ся убѣждаваше на тѣхны-тѣ доношенія и не ся подвояваше да възложи всичкж-тѣ отвѣтственность за негово-то удаленіе на Габровскж-тѣ общинж и просто на Габровскы-тѣ чорбаджіи, и за това извѣтъ Габрово всичка-та повинность на неуредицы-тѣ на Габровскы-

(39) По отличны между ученицы-тѣ на Г. Бурмова ся показахъ: Иванчо Хр. Манафъ, Иванъ Хр. Борме, Николай Т. Рашеевъ, Спиридонъ И. Стомоняковъ, Ив. П. Златинъ, Димчо Ив. Султановъ, Ив. П. Христовъ, Ив. Н. Гюзеловъ и дрѣ.